

Премишљах се да ли писати данас, но чини ми се да нема лепшег дана до Благовести да опоменем, себе најпре, на оно што никако не би требало да је опомена већ- свануће свих сванућа!

Нажалост, дани су када се за веру хришћанску, православну, светосавну, морамо борити једнако као што су први хришћани то чинили, не премишљајући се колика је цена страдања за веру?

Свака је мала, мизерна, недостојна помена јер ако у вери нећемо пострадали за веру- пострадали смо много раније и то у лажи да верујемо.

Нисмо слагали Господа већ себе, Господ прашта али како опростити себи живот у безобличју?

Крстимо се спремни да се тако лако одрекнемо крста једнако је да седнемо за трпезу док под њом гладна деца јецају...

То што дани прогона Бога- Христа не наликују крвавим јутрима не значи да не крваримо, већ да су нас убедили како ране нису наше и како је Гетсимански врт пластеник из којег нам ваља узбирати лековите плодове.

Рекох, себе опомињем, искушења су велик а звери кидишу с лицем пријатеља и речју “утехе” и “разума”.

Лако је поћи за “пријатељем” не схватајући да не идеш за собом, и лако је наћи

оправдања у речима “разума” кад душу скријеш за сутра мислећи да га без данас може бити...

Радујемо се Васкрсу толико стрепећи од њега.

Плаши нас покуда да смо безумници јер нам душе ишту литургију, исповест, причешће, а не чујемо да нас куде баш они што се читавог живота исповедају и пришећују муком ближњег и јадом својим.

Таквима ћемо дозволити да нас поколебају?

Ништа онда успели нису што ми нисмо призвали да успеју.

Дозволимо ли, роде мој, да светине не отворе двери за Васкрс, да нас праметну у некакву кућну, онлајн литургију, литургију поузећем, Твитер исповест и инстаграм причешће- има ли више икаквог смисла звати се хришћнином, православцем, светосавцем јер славити васкрсење а патолошки страховати од смрти једнако је као да ми ћелави проповедамо који је шампон најбољи за бујну и валовиту косу!

Славити васкрсење а патолошки страховати од смрти једнако је као да ми ћелави проповедамо који је шампон најбољи за бујну и валовиту косу!

Заборавимо ли да црква никада и ни на који начин није нанела зло роду свом- ваља нам заборавити и имена своја!

То што смо данас, то су нам ђедови саували на иконама, то где ће нам потомци бити сутра- зависи хоћемо ли им оставити иконе или срамоту?!

Ако је већ Србија у рату, како веле, кад је то Србин без причести ишао у бој?!

Није Србија збег већ Самодрежа!

Поштовати све разрезане мере, разуме се, но да двери богомоља буду затворене- то није мера већ пресуда фарисеја, и не дозволимо да се скрију иза наводног човекољубља!

Неће нас, вала, они учити да сачувамо ближњег свог- вера нас је том рођењем научила!

Пристанемо ли на Васкрс без литургије у цркви- ни у шта нисмо веровали до у Јудин пољубац...

И не брините неверујућа браћо и сестре, никакво вас зло не вреба у нама, напротив, ко чува душу једнога сачувао је животе стотину...

(Два у један)